

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **X.T.T.**, narozený dne ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65
Balková
zastoupený ustanoveným zástupcem advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 3. 2018, č. j. CPR-5064-5/ČJ-2018-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému se přiznává odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, původně podanou k Městskému soudu v Praze, domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 4. 1. 2018, č. j. KRPP-1489-15/ČJ-2018-030022. Tímto prvoinstančním rozhodnutím bylo zastaveno řízení vedené dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“). Doba k vycestování byla stanovena do 15 dnů a bylo uzavřeno, že na žalobce se nevztahuje důvod znemožňující vycestování. Usnesením ze dne 23. 3. 2018, č. j. 13 A 30/2018-12, byla věc postoupena zdejšímu soudu.
2. Žalobce namítal, že došlo k porušení § 2, § 3, § 4, § 50 odst. 4, § 68 odst. 3 a § 40 správního řádu. Dále byl toho názoru, že správní orgány v obou stupních se nesprávně vypořádaly s konkrétními námitkami, které žalobce vznesl ve správním řízení. V **doplnění žaloby** žalobce prostřednictvím ustanoveného zástupce namítal, že se žalovaná nesprávně a nedostatečně vypořádala se zásahem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce již v odvolání uvedl, že považuje rozhodnutí o vyhoštění za nepřiměřený zásah do svého soukromého a rodinného života. V průběhu řízení pak vyšlo najevo, že na území ČR pobývá žalobcův bratr. Předmětnou skutečnost ovšem správní orgány vyhodnotily zcela nedostatečně, ačkoliv bylo nepochybné, že bylo jejich povinností zkoumat rovněž eventuální zásah do žalobcova soukromého a rodinného života, a to právě s ohledem na to, že se na území ČR nepochybně nachází jeho bratr, tedy osoba, která je důležitá z hlediska jeho rodinného a soukromého života. Této povinnosti správní orgány nezbavovalo emocionální vyjádření žalobce o tom, že bratra již nechce vidět, což podle obsahu správního spisu souvisí s krátkodobými neshodami mezi oběma sourozenci.
3. Nezpochybnitelnou povinností správních orgánů – a v reakci na odvolání tedy i žalované – bylo zabývat se přiměřeným a přezkoumatelným způsobem eventuálním zásahem do soukromého života žalobce, jímž bylo právě jeho správní vyhoštění. Sám žalobce výslovně uvedl, že jeho bratr v současnosti dlouhodobě pobývá na území ČR, neopomenutelnou povinností žalované tedy bylo vypořádat se s tím, zda je pobyt žalobcova bratra natolik závažným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, že nelze uvažovat o vydání rozhodnutí o vyhoštění, nebo nikoliv, eventuálně s tím, že žalobci nevěří, že by na území ČR skutečně pobýval jeho bratr. Pro toto opomenutí napadené rozhodnutí nemůže obstát.
4. Žalovaná totiž nedostatečným vypořádáním předmětných okolností rezignovala na povinnost zakotvenou v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a vůbec se bližšími okolnostmi pobytu žalobcova bratra na území ČR nezabývala. Podobně zcela opomněla relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, v níž tento dlouhodobě postuluje potřebu vypořádání se s mírou zásahu do soukromého a rodinného života cizince při rozhodování o jeho vyhoštění. K tomu žalobcův zástupce citoval z rozsudku č. j. 1 Azs 20/2015-45.

5. Jelikož se správní orgány v obou stupních spolehly na zjevně unáhlené vyjádření žalobce a samy nijak nehodnotily skutečnost, že na území ČR legálně pobývá žalobcův bratr, je napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou nemůže obstát. Proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a přiznal odměnu ustanoveného zástupce ve specifikované výši.
6. Žalovaná ve svém **vyjádření k žalobě** odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí prvoinstančního. Ve svém postupu neshledala pochybení, a proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.
7. Ze zasláního **správního spisu** soud zjistil následující skutečnosti: Žalobce byl dne 2. 1. 2018 na základě Readmisní dohody předán ze Spolkové republiky Německo (dále jen „SRN“) do ČR. V SRN byl zadržen dne 1. 1. 2018 na kolejích v blízkosti obce Kothmassling. Do protokolu německému policejnímu orgánu mj. sdělil, že je na útěku, na konci října 2017 odletěl z Hanoje přes Tchaj-wan do Vídně, přes Slovensko se dostal až do svého cíle, kterým byla textilní továrna v ČR, kde musel velmi tvrdě pracovat; na Silvestra utekl, protože tam už nebyl spokojený, a pěšky se dostal až na místo, kde ho našla policie. Dle záznamů disponoval žalobce slovenským vízem platným od 20. 10. 2017 do 19. 12. 2017.
8. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 3. 1. 2018 žalobce mj. uvedl, že u německé policie vypovídal nepravdivě. Na Slovensku žalobce vyzvedl jeho bratr, který má na území ČR povolen pobyt. Žalobce se se svým bratrem na Silvestra velmi pohádal, jelikož ho bratr zklamal – sliboval žalobci, že mu zařídí legální pobyt v ČR, ale to se nestalo. Žalobce pro svého bratra pracoval v nelehkých podmínkách „na černo“. Chtěl zde pracovat a pobývat na území ČR dlouho. Žalobce měl rovněž podánu žádost o legalizaci pobytu v Polsku, o níž dosud nebylo rozhodnuto. Představoval si, že když má podánu tuto žádost, pobývá na území ČR legálně. Žalobce dále uvedl, že cestovní doklad má v domě svého bratra, a chtěl, aby jeho bratra kontaktoval tlumočník. K adrese pobytu na území ČR uvedl, že pobýval u bratra, ale v současnosti již s bratrem nechce mít nic společného, nechce ho vidět, bratr ho velice zklamal a za dobu pobytu ho špatně živil. Dále žalobce sdělil, že mu nic nebrání v návratu do Vietnamu. Na konci výsledku žalobce výslovně požádal, aby se nedostal do kontaktu se svým bratrem.
9. Dne 3. 1. 2018 byl českým občanem panem H.T.N. na policii donesen pas žalobce, ve kterém bylo otištěno výstupní razítko Vietnamu ze dne 27. 10. 2017 a vstupní razítko Rakouska ze dne 28. 10. 2017 a bylo vlepáno slovenské vízum.
10. Dne 4. 1. 2018 rozhodl správní orgán I. stupně o uložení správního vyhoštění žalobci v délce 1 roku. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalobce pobýval na území ČR od 20. 12. 2017 bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Po posouzení druhu a závažnosti protiprávního jednání žalobce správní orgán usoudil, že je namístě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění na jeden rok vzhledem k délce neoprávněného pobytu žalobce na území ČR. Správní orgán zkoumal i přiměřenost napadeného rozhodnutí ve světle kritérií ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a shledal rozhodnutí přiměřeným. Konkrétně k otázce soukromého a rodinného života žalobce na území, která byla předmětem žalobních námitek, vycházel z tvrzení žalobce při výsledku, při kterém mj. opakovaně uváděl, že bratra již nechce vidět, tudíž žalobce nemá na území ČR žádné rodinné závazky, kvůli kterým by bylo zasaženo do jeho soukromého a rodinného života.
11. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání. Doplnil je následně o důvody spočívající na skutečnosti, že prvoinstanční rozhodnutí nedostatečně a

nepřezkoumatelně odvodilo (ne)existenci důvodů znemožňujících vycestování, závazné stanovisko vydané Ministerstvem vnitra se nezabývalo individuální situací žalobce, rozhodnutí bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce a doba stanovená k vycestování byla nedostatečná.

12. Napadeným rozhodnutím ze dne 13. 3. 2018 bylo podané odvolání zamítnuto a žalovaná potvrdila argumentaci správního orgánu I. stupně. K námitce nepřiměřenosti konkrétně shledala, že v prvoinstančním rozhodnutí a jemu předcházejícím řízení byl řádně zjišťován a zkoumán dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce mj. neuvedl žádné překážky vycestování, neboť v ČR nemá žádné závazky ani příbuzné, kromě bratra, ke kterému se nechce vyjadřovat a nechce ho již nikdy vidět. Vycestování žalobce bude zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, avšak nikoliv nepřiměřeným. Postup správního orgánu I. stupně tedy byl v souladu se zákonem a odůvodnění bylo dostatečné.
13. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem souhlasila a žalobce ve stanovené lhůtě 2 týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým způsobem projednání věci – srov. § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
14. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
15. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*
16. Ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanoví: *Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
17. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: *Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
18. Soud shledal, že posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života bylo správním orgánem I. stupně provedeno zcela dostačujícím způsobem, když zkoumal všechny relevantní faktory ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná tyto závěry potvrdila. Podané odvolání neobsahovalo žádné *konkrétní* odvolací důvody, dotýkající se žalobcova soukromého a rodinného života, kterými by se žalovaná byla povinna zabírat.
19. Soud připouští, že výpověď žalobce do protokolu dne 3. 1. 2018 mohla být emociálně zabarvená, nicméně nemohl odhlédnout od skutečnosti, že mezi vydáním prvoinstančního rozhodnutí a napadeného rozhodnutí žalované uběhly více než 2 měsíce, žalobce měl tudíž v případě „ochladnutí“ prvotních negativních emocí vůči bratrovi k dispozici dostatečnou

časovou prodlevu k tomu, aby toto žalované sdělil jakýmkoli dostupnými prostředky, včetně toho, že by takto konkrétně argumentoval v podaném odvolání. V takovém případě by se pak žalovaná musela existencí a pevností rodinného vztahu mezi žalobcem a jeho bratrem podrobněji zabývat. Tato situace nicméně v probíhajícím správním řízení nenastala.

20. Žalovaná ani správní orgán I. stupně nijak nezpochybovaly existenci sourozeneckého vztahu, avšak vzhledem k výslovným vyjádřením žalobce tento vztah nepovažovaly za natolik významný, že by do něj rozhodnutím o správním vyhoštění bylo nepřiměřeně zasaženo. Soud se s argumentací správních orgánů ztotožnil.
21. Nadto žalobce soudu v podané žalobě a jejím doplnění ani nesdělil žádné individuální okolnosti, pro které by rozhodnutí bylo nepřiměřené, odkazoval pouze na to, že jeho vyjádření byla unáhlena. Nelze přisvědčit tomu, že existenci rodinného života na území ČR měl zkoumat sám správní orgán ze své úřední povinnosti, neboť se z povahy věci jedná o informace, které jsou v dispozici toliko žalobce. Jak již bylo uvedeno výše, trvající sourozenecký vztah jako takový správní orgány nepopíraly. O jeho hloubce a pevnosti si ovšem mohly učinit úsudek toliko na základě vlastních vyjádření žalobce.
22. Lze shrnout, že napadené rozhodnutí netrpělo vadou nepřezkoumatelnosti, odůvodnění rozhodnutí odpovídalo požadavkům správního řádu, neboť z něj byla seznatelná východiska, úvahy i závěry žalované, stav věci byl zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu a veškerá zjištění se promítla do konečného rozhodnutí ve věci, které bylo vydáno v souladu s právním řádem ČR i zásadami činnosti správních orgánů, jak jsou zakotveny ve správním řádu. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vypořádala veškeré uplatněné odvolací námitky, kdy vzhledem k jejich obecnosti lze použitou argumentaci považovat za zcela dostačující.
23. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.
25. Usnesením ze dne 17. 4. 2018, č. j. 17 A 57/2018-15, byl žalobci pro toto řízení zástupcem ustanoven advokát Mgr. Jindřich Lechovský. Ve smyslu § 35 odst. 9 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 25. 4. 2018) ve výši 3 100 Kč/úkon, celkem tedy 6 200 Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon, celkem tedy 600 Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8 228 Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 7. června 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně